

Llei de Partits o llei de l'embut?

Per poc que hom s'ho miri amb objectivitat, i tractant de no fer consideracions interessades, cal reconèixer que resulta quasi impossible entendre quin ha estat el motiu que ha dut al Tribunal Suprem espanyol a prohibir la inscripció de la formació abertzale SORTU al registre de partits polítics. Amb major raó, encara, si tenim en compte que partits de clara filiació feixista, racista i violents han tingut –i segueixen tenint-hi– la porta oberta.

Com hem de comprendre que la *Fiscalia del Estado*, sempre tan amatent a situar la lupa al damunt de qualsevol moviment que pugui dur a terme l'esquerra independentista basca, no s'hagi, almenys, plantejat la possibilitat de demanar al Tribunal Suprem que dictaminés sobre la legalitat de tota la colla de formacions hereves de la Falange i dels pitjors i més foscos temps de la dictadura franquista, així com d'altres que fomenten explícitament la xenofòbia i l'odi racial?

Quan es va votar la molt més que discutible *Ley de Partidos Políticos* –que, com bé ha recordat l'infal·lible Josep Antoni Duran i Lleida, va comptar amb l'aval de Convergència i Unió (a més a més de la dels diputats del PSOE escollits en la circumscripció electoral del PSC)– des d'Euskadi i des d'algun sectors de casa nostra s'acusà als seus promotors de fer una llei *ad hoc* per asfixiar l'esquerra sobiranista basca.

Alguns fins i tot asseveraren que l'objectiu dels populars i dels socialistes espanyols anava encara més lluny, assolir, a través d'un canvi legislatiu més que controvertit, allò que mai no havien aconseguit abans: governar al País Basc. Per desgràcia, el temps sembla haver-los donat la raó: Patxi López no hauria tingut cap possibilitat d'esdevenir lehendakari si els més de cent mil vots de l'esquerra abertzale haguessin obtingut la representació que proposionalment els corresponia.

Òbviament, no és aquesta la lectura que es fa des del nacionalisme espanyol –mal disfressat de constitucionalisme– sinó que aquest, sense cap mena de vergonya, assegura que privar més de cent mil electors del seu vot va suposar el major èxit de la llibertat a Euskadi des de la fi del franquisme. Algun il·luminat fins i tot va gosar afirmar que era la primera vegada que s'havia pogut “votar lliurement” al País Basc!

Cal agrair al sempre tan independent i objectiu Tribunal Suprem que hagi contribuït d'una manera tan diàfana i generosa a aclarir la qüestió. A qui se li podria acudir, ara per ara, que negar a SORTU el dret a inscriure's al registre de partits espanyols no suposa pas un estratagema per a emmordassar l'esquerra basca –i el nacionalisme basc en el seu conjunt– sinó la més decidida aposta per garantir la “plena llibertat democràtica” a Euskadi?

Quin millor sistema podria existir per fonamentar la democràcia que il·legalitzar i impedir que pugui concórrer a les eleccions una formació política nova que ni vulnerava “sistemàticament les llibertats i drets fonamentals, promovent, justificant o exculpant els atemptats contra la vida o la integritat de les persones” (tal i com requeria l'article 9.2.a de la Ley), ni incloïa “regularment als seus òrgans directius o a les seves llistes electorals persones condemnades per delictes de terrorisme que no hagin rebutjat públicament les finalitats i els mitjans terroristes” (com exigia l'article 9.3.c)?

I pensar que alguns desinformats van gosar afirmar, en el moment de la seva creació, que l'objectiu prioritari de la *Ley de Partidos Políticos* de 27 de juny del 2002 no era el de garantir la eradicació del terrorisme sinó l'espanyolització d'Euskadi!

divendres, 25 de març del mxxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

